

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΓΙΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύσιμα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντός ὀκτώ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ ἄλλαι ὑπὲρ τῶν γυναικῶν νομοθετικαὶ μεταρρυθμίσεις. — Μαρία
Ράδου Α' (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Βῶ-
λον Δ'. — Αἱ τέσσαρες ἐποχαὶ (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέρη). —
Θάλασσα — Καρδιά (ὑπὸ Δόμνας Θωμᾶ). — Ὑγιεινὴ τοῦ γήρατος. —
Συνταγὴ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΙ ἌΛΛΑΙ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑΙ ὙΠΕΡ ΤῶΝ ΓΥΝΑΙΚῶΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Ὅσον προοδευτικώτεράν, καὶ ἀληθῶς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κα-
λοῦ ἐργαζομένην, θεωροῦμεν τὴν νέαν Κυβέρνησιν, τόσο ἀπαι-
τητικώτεροι θὰ εἴμεθα ὡς πρὸς τὸ μεταρρυθμιστικὸν αὐτῆς
πρόγραμμα ἐν σχέσει πρὸς τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

Ὁ ὄργανισμὸς τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ὡς ἔχει σήμερον,
πολλὰ κρουσιάζει τρωτὰ σημεῖα, πολλὰς ἰδίαι περιέχει δια-
τάξεις μὴ βκσιζομένας οὔτε ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ δι-
καίου, οὔτε ἐπὶ τῆς λογικῆς. Ἡ γυνὴ κατὰ τοὺς τέως νομο-
θετάς εἶναι πάντοτε ὑπὸ ἄνικανος, τάσσεται δὲ προκειμέ-
νου περὶ προνομίων εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν με τοὺς ἀνηλί-
κους, τοὺς ἡλιθίους καὶ τοὺς ἐγκληματίας. Προκειμένου ὅμως
νὰ δώτῃ αὐτῇ λόγον παρανόμου τινὸς πράξεώς της, προκειμέ-
νου νὰ καταδιωχθῇ ποινικῶς, ἢ γυνὴ ὑφίσταται τὰς αὐτὰς παι-
νὰς τὰς ἀνγκραφομένας εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα, ἅς καὶ ὁ λο-
γικώτερος αὐτῆς καὶ ἐν πᾶσι προνομιοῦχος ἀνὴρ.

Ὁ νομοθέτης ἐνταῦθα εὐρίσκειται εἰς προφανῆ πρὸς ἑαυτὸν
ἀντίφασιν. Ἡ ἢ γυνὴ εἶναι πραγματικῶς ἀνίκανος καὶ ὁμοίαι
κατὰ τὴν διανοητικὴν κατάστασιν πρὸς τοὺς ἀνηλίκους καὶ ἡ-
λιθίους, ὅτε ὁ δικὸς τὸν ἀνδρα ἰσχύων ποινικὸς νόμος δὲν δύνα-
ται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῆς ἐγκληματούσης, ἢ εἶναι λογικὴ

καὶ ἰσοδύναμος ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς πρὸς τὸν ἀνδρα, ὅτε
καὶ τῶν προνομίων, ἅτινα ἢ πολιτεία ὑπὲρ αὐτοῦ διαθέτει, ὀφεί-
λει νὰ εἶναι καὶ αὕτη κοινῶς, ὡς καὶ τῶν ποινῶν καὶ κτα-
διώξεων.

Καὶ λέγουσαι προνόμια, δὲν θεωροῦμεν ὡς τοιαῦτα μόνον τὸ
δικαίωμα τῆς γυναικὸς ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ψήφου. Δὲν ζη-
τοῦμεν διὰ τὰς Ἑλληνίδας τοιοῦτο πρόνομιον, ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἰδῶμεν τὴν γυναῖκα κατερχο-
μένην εἰς τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα ἀπροπαρασκευάστον, ὡς κατῆλ-
θον διὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀν-
δρῶν. Ἐὰν ἡμέραν τινά, μετὰ παρέλευσιν βεβαίως ἐτῶν, κητορ-
θῶθῃ καὶ παρ' ἡμῖν ἢ πολιτικὴ τῆς γυναικὸς χειραφέτησις, θὰ
εὐχρηθῶμεν ἢ γυνὴ νὰ εἶναι τότε τοιοῦτοτρόπως προπαρασκευα-
σμένη, ὥστε νὰ μετρίσῃ τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὰς ἀθλιότη-
τας, ἅς ἢ καθολικὴ ψηφοφορία μετὰ ἀκόρρωτον καὶ ἀκαθῆ
ἐπέβαλλεν εἰς τὰ σύγχρονα πολιτεύματα.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν σήμερον περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς γυ-
ναικὸς ψήφου. Πρόκειται ἀπλῶς περὶ προστατευτικῶν μέτρων,
τὰ ὅποια ἢ πολιτεία ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης
γυναικὸς εἰς αὐτὸ τὸ ἀδιαφιλονεικῆτον βασίλειόν της, τὸν οἴ-
κον, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ὕλικῶν καὶ ἠθικῶν συμφερόντων καὶ
αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων της.

Πρόκειται περὶ τῆς νομοθεσίας, ἣτις κανονίζει τὴν διαχεί-
ρισιν εἴτε τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς, εἴτε τοῦ ἐκ τῆς ἐργα-
σίας της προσποριζομένου κέρδους. Καὶ καὶ μὲν εἰξεύρομεν ὅτι
ὁ νομοθέτης ἀφῆκε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κό-
ρης νὰ συνάττωσι τὸ προικῶν συμβόλαιον κατὰ προαίρεσιν,
εἴτε μετὰ δικαίωμα ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως εἴτε μετὰ ἀπαγορευτικὸν
οἷοῦτο. Ἀλλὰ ποία κόρη κατὰ τὰς παρκαμονὰς τοῦ γάμου, ὅτε
ἢ μνηστῆρ παρίσταται ἔλος τελειότητος καὶ ἀγάπῃ καὶ στοργῇ
ὅλ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν πατέρα νὰ κατέλθῃ εἰς τὰς ταπεινὰς
αὐτῆς συμφεροντολογικὰς συζητήσεις;

Όσον δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ αὐταπαρνήσεως καὶ ἀβρότητος ἀπαλλοτριωμένων ἐκ τῆς ἰδίης περιουσίας γυναικῶν εἶναι ἀνώτερος, τότεν μᾶλλον ἀναριθμητὰ εἶναι τὰ θύματα καὶ τόσον περισσότερα πολυμελεῖς οἰκογένεια καταστρέφονται, διότι ὁ ἀνὴρ εἴτε εἰς ἐπιχειρήσεις ἀτυχεῖς διεκινδύνευσε τὴν τῆς γυναικὸς περιουσίαν, εἴτε εἰς ἐξυπρέτησιν ἰδίων παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων κατασπατάλησεν αὐτήν.

Ὁ νομοθέτης λοιπὸν ὡς ὁ φυσικὸς προστάτης τῶν συμπερόντων τῶν ἀδυνάτων, ὀφείλει διὰ νόμου εἰδικῶς νὰ ἀφαιρέτῃ καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναθέτῃ τὴν διαχείρησιν τῆς προικὸς τῆς κόρης εἰς τὸν γαμβρὸν καὶ μόνον. Ἀρκεῖ ὅτι οὗτος δύναται νὰ ἐκμεταλλεύηται τὸ εἰσόδημα τῶν κερφαλαίων αὐτῆς, καὶ πολλάκις συμβαίνει, ὥστε κόρη πλουσιωτάτη διὰ τῶν ἰδίων κερφαλαίων ἀναδείξασθαι τὸν ἀνδρᾶ, νὰ στερεῖται τοῦ δικαίωματος νὰ διαθέσῃ πέντε ἢ δέκα δραχμὰς διὰ τῆς ἀνάγκης, χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον περὶ τούτου εἰς τὸν ἀθέτην καὶ κύριόν τῆς.

Ἐκτός τούτου ἡ γυνὴ δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸν νόμον ὁ φυσικὸς κηδεμὼν τῶν τέκνων τῆς, ἀφοῦ ὁ σύζυγος διὰ τῆς διαθήκης δύναται νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο. Εἰς τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια ἡ γυνὴ, ὁ πρῶτος τῆς οἰκογενεῖας στυλοβάτης, δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος. Εἰς πᾶσαν συμβουλευτικὴν πράξιν ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς, ἐνῶ ὁ τυχὸν δικαστικὸς ἀχθοφόρος ἔχει πλήρως τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἡ Ἰταλία, ἣτις δὲν τάσσεται βεβαίως εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ δεκάδων ἡδὴ ἐτῶν ἐτροποποίησε τοὺς ἀδίκους τούτους καὶ περπαλοῦντες νόμους ὑπὲρ τῆς γυναικὸς.

Ὅλα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐπέληφθησαν τῆς ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν γυναικᾶ. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐνονηθῇ καὶ παρ' ἡμῶν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι κόσμημα ἢ σκεῦος τοῦ οἴκου, ὡς πολλοὶ ἀρέσκονται νὰ τὴν ὀνομάζουσιν, ἀλλ' εἶναι ὄν λογικόν, με συνείδησιν, με εὐφάνην, με ἴσα πρὸς τὸν ἀνδρᾶ δικαίωματα ἐπὶ τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀντιλήψεως τῆς πατρίδος καὶ τῶν νόμων αὐτῆς.

ΜΑΡΙΑ ΡΑΔΟΥ

Α΄.

Ἀνεξάντλητος εἰς εἰκόνας ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων ἀποβαίνει, ἡ Ἰταλία τῆς ΙΗ' καὶ ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐν τῇ ἱστορικῇ ἡμῶν ἐρευνῇ, ἐν τῇ ἀναδιφῆσει ἐγγράφων πηγῶν καὶ συγχρόνων προφορικῶν περὶδύσεων νέει καθ' ἑκάστην προβάλλουσι σεμνὰ καὶ θελκτικὰ μορφαί, ἐμπροσωποῦσαι τὸ πνεῦμα, τὸ κάλλος, ὅ, τι εὐγενὲς καὶ ἐξοχὸν ἢ γυναικεῖα καρδία δύναται νὰ παραγάγῃ καὶ ἐπιβάλλουσαι θυμασμὸν, ἀγάπην, λατρείαν, εὐγνωμοσύνην.

Μετὰ τὴν παρὰ τῷ Ἀδρίῳ ἐν Βενετίᾳ φεινὴν διάδαν, Ἰσαβέλλαν Θεοτόκην Ἀλβέρτιζην καὶ Μαρίαν Πετρεττίνην, μετὰ τὰς παρὰ τῷ Ἀργῶ ἐν Φλωρεντίᾳ διδύμους ἐν πνεύματι ἀδελφάς, Δώραν Ἰστριὰν καὶ Μαργαρίταν Ἀλβάναν Μηνιατὴν, διαλάμπουσιν ἐν τῇ κυματοπλήκτῳ Λιβόρνῳ αἱ μουσοφιλήτοι Ἀγγελικὴ Πάλλη καὶ Μαρία Σπανοῦ Ράδου.

Καλλιτέχνις ἐκ γενετῆς ἡ Μαρία πρωίμως ἐξεδήλωσε διὰ τοῦ χρωστήρου καὶ τῆς λύρας τὸ ἐν αὐτῇ δεσπῶζον αἰσθηματὸς τῆς ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς. Ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὴν λατρείαν τῶν καλῶν τεχνῶν προσέλασε διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ αἰσθηματὸς τὸν τοῦ Ραφαήλου καὶ Κορρεγγίου, Ροσσίνην καὶ Μότσαρτ ἰδεώδη κόσμον, ἐν ᾧ διέπλεττεν εἰκόνας ὠραίας καὶ ἐτόνιζεν ἠδύμολπα ἄσματα.

Καὶ ἀνεπτύσσεται καὶ ἔθαλλε τὸ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἐμφυτευθὲν ὑπὸ τοῦ Πλάστου σπέρμα τοῦ καλοῦ τῆς Τέχνης ὑπὸ τὰς ἀναλαμπὰς καὶ τὴν αὔραν διακυοῦσας ἀτμοσφαιράς, διότι ἡ χώρα καὶ ἡ ἐποχὴ, ἐν ἣ διέρρουσαν τὰ πρῶτα τῆς νεότητός τῆς ἔτη, ἦτο ἐξόχως καλλιτεχνικῆ. Ἐγεννήθη ἐν Λιβόρνῳ, ἀρχομένης τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ὅτε ποίησις καὶ μουσικὴ, γλυπτικὴ καὶ ζωγραφικὴ ἤμαζον ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἰπῆρχον περὶ αὐτὴν τόσαι πηγαὶ ἐμπνεύσεως, τοσαύτη δαψίλει καὶ ποικιλίᾳ πνευματικῆς ζωῆς! Ἐν πάσῃ Ἰταλικῇ πόλει Ἀκαδημία καὶ σχολαὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, πινακοθήκαι, θέατρα καὶ ὠδεῖα, ὄμοιοι φιλοτέχνων καὶ φιλομούσων. Πανταχοῦ ἡ ὀρχήστρα ἀνέδιδε τοὺς γλυκεῖς τόνους τοῦ μελοδράματος, τὸ θέατρον ἀντήχει ἀπὸ τοὺς σοβροῦς ἤχους τῶν τραγωδιῶν τοῦ Ἀλφιέρου καὶ τῶν μεθυστικῶν κωμωδιῶν τοῦ Γολδόνη. Ἰπὸ τοὺς θόλους τῶν περικαλλῶν καθῶν τῆς τὸ ὄργανον συνῶδευε τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα καὶ τοὺς θεῖους ὕμνους τοῦ Παλλεστρίνα, τοὺς μεγαλοπρεπεῖς θρήνους τῆς μουσικῆς τοῦ Περγολέση καὶ Ροσσίνην ἐν τῷ Stabat Mater.

Ὡμοιάζεν ἡ ὠραία Ἰταλία τοὺς μαγευτικὸς κήπους τῆς Ἀρμίδος. Αἱ πηγαὶ τῶν ποταμῶν τῆς, τὰ κρυσταλλοφανῆ ὕδατα τῶν λιμνῶν τῆς, ἐκελάρυσον τὰς μελωδίας τοῦ Κιμαρότσα καὶ Βελλίνην, οἱ αἰθοῖι τῶν δασῶν τῆς ἐπανελάμβανον τοὺς περιπαθεῖς λυρισμοὺς τῆς Μαλιβρόν καὶ Πάστιας. Τὰ ἀνάκτορα καὶ αἱ ἐπαύλεις τῆς ἐκκλωπιζόντο τῷ χρωστήρι τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς.

Ἰπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γραφικοῦ καὶ μελωδικοῦ τούτου κόσμου ἡ πνοὴ τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ ἰερὰ φλόξ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐνεψύχου τὰς χορδὰς τῆς λύρας καὶ τὸν χρωστήρα τῆς Μαρίας καὶ ἔρχοντο ἢ εἰκόνιζον ἐπὶ τῆς ὀθόνης, ἔπαιζον ἢ ἐμελλε μετὰ ἀφοσιώσεως καὶ τέχνης τοιαύτης, ὥστε ἐξέπληττε τοὺς προσφιλεῖς αὐτῆς γονεῖς, τοὺς ἀρίστους αὐτῆς διδασκάλους, τὸν διάστημα ζωγράφον καὶ διδασκάλον τῆς Demponi, πρὸς ὃν εἶχεν ἀφιερῶται τὰ πρῶτὰ τῆς ἔργα· τὸν ἐξοχὸν κλειδοκυμβαλιστὴν Uechi καὶ τὸν δεινὸν διδασκαλὸν τῆς ὠδικῆς Noucio.

Εἶχε λεπτόν καὶ γλαφυρόν τὸν χρωστήρα, ὡς ἦτο γλυκὺς καὶ εὐγενὴς ὁ χαρακτήρ τῆς, καθαρὰς τὰς γραμμὰς τῆς γραφίδος, ὡς ἦσαν σαφεῖς καὶ διαυγεῖς τῆς φαντασίας τῆς αἰσθητικῆς, φαιδρὸν τὸν χρωματισμὸν τῶν εἰκόνων, ὡς ἦτο ἄσπιλος καὶ διαφανὴς ὡς ὁ ἀδάμαξ ἢ καρδία τῆς.

Ἡ ψυχὴ τῆς ἐκλεκτικῆς ἐπέζητει παντοῦ τὸ ἰδανικὸν κάλλος, σύμφωνον πρὸς τὸν ὑψηλὸν κόσμον τῆς διανοίας τῆς. Αἱ Παναγίαι τοῦ Ραφαήλου, τοῦ Γουττό καὶ τοῦ Ρένι ἐξήσκον τὴν μεγαλειότητα ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός τῆς.

Τὰ περιωθέντα ἐκ τῶν ἔργων τῆς μαρτυροῦσι μεγάλην καλλιτεχνικὴν δεξιότητα καὶ δημιουργικότητα. Ἐὰν ἔζη πάντοτε ἐν Ἰταλίᾳ ἤθελε βεβαίως ἀνέλθει τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς.

Αἱ σχολαὶ τῶν καλῶν τεχνῶν θὰ συγκατέλεγον μίαν ἔτι ἔξοχον γυναικεῖαν προσωπικότητα τῆς ἐποχῆς τῆς, ἡ δ' Ἑλλάς τὴν πρώτην μεγάλην καλλιτέχνιδαν μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν. Ἄλλ' ἡ ἐλευθερωθεῖσα Πατρίς, ἡ νεοσηματικὴ ἑλληνικὴ κοινωνία, ὁ ἐθνικῶς ἀναμφορούμενος βίος θὰ ἐστερεῖτο ἐκ τοῦ κύκλου τῶν διαπρεψασῶν γυναικῶν ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, μίαν ἔτι Ἑλληνίδα ἀνεπτυγμένου πνεύματος, μίαν ἀρίστην σύζυγον καὶ ἐξοχὸν μητέρα, καὶ ἡ Ἑλλάς τότε, ὡς καὶ νῦν, εἶχε καὶ ἔχει μεγίστην ἀνάγκην μητέρων εὐπαιδύτων, εὐθεῶν καὶ ἐνκράτων.

Νεοτάτη ἡ Μαρία διέπρεπεν ἐν Τοσκάνῃ ὡς καλλιτέχνις, ἀμιλλωμένη πρὸς πολλὰς τῶν συγχρόνων αὐτῆς· ἦτο ἄλλη τις Le Brun, ἣτις ἐν ἡλικίᾳ δεκαπενταετῆ ἔγραψε θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ἐκυτῆς μητρός καὶ βραδύτερον τὴν ἀρίστην εἰκόνα τῆς Ἰσαβέλλας Θεοτόκην καὶ πλείστας ἄλλας, δι' ὧν προσεκτήσατο φήμην εὐρωπαϊκὴν. Διεφιλονέικει τὴν δάφνην καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ διάσημον Ἀγγλίδα Lih-piäck ἣτις μόνη ἠδυνήθη τελείαν νὰ γράψῃ εἰκόνα τῆς Μαργαρίτας Ἀλβάναν. Καὶ πρὸς ἄλλας διακεκριμένας ζωγράφους διηγωνίζετο ἡ Μαρία, ὡς κατέδειξαν τὰ ἐκτεθέντα αὐτῆς ἔργα ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τῆς Φλωρεντίας τῷ 1828 τυχόντα τοῦ πρώτου βραβείου. Ἡ δὲ χρυσὴ βίβλος τῶν ζωγράφων ἀνέγραφε τὸ ὄνομά τῆς ἐν τοῖς ἀθανάτοις αὐτῆς σελίσιν.

Ἐν τῇ μουσικῇ καὶ ὠδικῇ ἡ Μαρία θαυμασίως ἐπέδιδε. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐνεψύχουτο ὑπὸ τοὺς μάγους δακτύλους τῆς. Ἀνεγίνωσκε μετὰ πολλῆς εὐχερείας, ἔπαιζεν ἐκ μνήμης καὶ ἐξετέλει μετὰ ἰδιαζούσης κλαισθητικῆς καὶ ἐμπνεύσεως τὰς πολυειδεῖς συνθέσεις τῶν μεγάλων μουσουργῶν.

Οἱ κρυσταλλώδεις φθόγγοι τῆς φωνῆς τῆς, χεῖμαρροι μελωδιῶν, ἐσκορπίζοντο ἀνὰ τὸν αἰθέρα. Διὰ τοῦ ἄσματός ἐπετέρυγιζε τὸ πνεῦμά τῆς εἰς τὰς οὐρανίας σφαίρας, διερμηνεύον τοὺς μυθικούς πόθους καὶ τὰς σκέψεις τῆς. Ἐψάλλε μετὰ πάθους, μετ' ἐκφράσεως δραματικῆς τέχνης, ὥστε οἱ καθηγηταὶ αὐτῆς τὴν προσωμοίαν πρὸς τὰς συγχρόνους τῆς ἐξόχους τῆς Ἰταλίας αἰοῦσας πρὸς Περσιάνην καὶ ἄλλας.

Πολλάκις ἡ Μαρία ἐνώπιον ἐκλεκτῆς ὀμηγύρεως ἐν τῇ ἐρατεινῇ ἐπαύλει τῆς οἰκογενεῖς τῆς ἔψαλλε μετὰ τῶν γλυκυφθόγγων ἀδελφῶν τῆς τοὺς θουρίους καὶ παιᾶνας τοῦ Ρήγα, τὰ ἀρματωλικά καὶ τὰ πατριωτικὰ ἄσματα, ὧν τὰ πλεῖστα εἶχον μελοποιηθῆ τότε ὑπὸ τῶν ἀρίστων μουσικῶν τῆς Ἑσπερίας.

Πόσοι πόθοι, πόσαι ιδέαι ἀνεκάλοντο, ἔταν ἔψαλλεν ἡ Μαρία τὰ ἐθνικὰ ἄσματα! Πόσαι γλυκύπικροι ἀναμνήσεις ἀνῆρχοντο ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ παρευρισκομένων Ἑλλήνων καὶ πόση λύπη ἐκράτει! Τὸ λειβόμενον δάκρυ καὶ οἱ ἀναπεμπόμενοι στόνοι, φερόμενοι ἐπὶ τῶν πυρίνων πτερύγων τοῦ ἄσματός τῆς Μαρίας πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Πλάστου, ὡς θυμαίμα καὶ λιθανωτὸς ἐξηγίαζον τοὺς ἀγῶνας τῶν ἡρώων καὶ ἐπέζητουν τὸ ἔλεος καὶ τὴν χάριν ὑπὲρ τῆς δεδουλωμένης καὶ ἀγωνιζομένης γλυκεῖας πατρίδος.

Τὰ χρυσὰ ἔτη τῆς Μαρίας καταπαύονον ἐπίσης τὸ ἄλγος καὶ τὴν θλίψιν τοῦ λεοντοκάρδου Σουλιώτου, τοῦ βραδύτερον ἡρώος τῆς Κλεισσοῦδας, τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα, ὅστις πρὸ τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως ἀντι ζήφους καὶ λόγῃς, ράβδον ἱεραιοστολοῦ τοῦ ἀγῶνος φέρων ὠδήγει τὰ εὐτολμα βήματά του πρὸς

τοὺς ἐν τῇ ξένη φιλοπάτριδας Ἑλλήνας. Καὶ τὸν φίλτατον αὐτοῦ συμπατριώτην Σπανὸν ἐπεσκέψατο πολλάκις ἐν Λιβόρνῳ, ἵνα τὸν ἐναγκαλισθῇ, ὡς ἔλεγε, πράγματι δὲ ὅπως τὸν μνήσῃ εἰς τὰ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ λάβῃ παρ' αὐτοῦ γενναῖα χρηματικὰ ποσὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος.

Φαιδρὰ καὶ λαμπρὰ ἀνέτελλον αἱ ἡμέραι ἐν τῷ πλουσίῳ οἴκῳ τῆς Μαρίας, ὅτε ὁ Κίτσος Τζαβέλλας ἢ ἄλλος τις ὁμογενὴς ἐπεσκέπτετο τὴν οἰκογένειαν αὐτῆς, καὶ ἔτι πλέον ὅτε ἐκ τῆς δούλης πατρίδος ἐλάμβανον ἐπιστολάς, ἐν αἷς χρυσαὶ ἐνεκλείοντο ἐλπίδες διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἑθνους.

Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαρίας ἀντεπροσώπευσεν ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ ἑκατονταετηρίδα ἕλην τὸν ἀκραίφνη ἑλληνικὸν οἶκον καὶ τὸν ἑλληνισμὸν. Ἡτο δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ ἐξ Ἀσπροποτάμου τῆς Ἠπείρου Ἑλληνοῦ Ἰωάννου Σπανοῦ, ὅστις ἂν δὲν ἀνεδείχθη ἐξόχος πολιτικὸς νοῦς, ἂν δὲν ἔδρεψε δάφνης ἐν τῷ ἱερῷ ἀγῶνι, ἦτο ἕμως ἀληθὴς πατριώτης, καὶ ἐν τοῖς στέροις αὐτοῦ ἐπάλλετο καρδία εὐγενῆς καὶ γενναῖα καὶ πάντοτε ἔδωκε τρανότατα φιλοπατρίδας τεκμήρια.

Ἐρρεεν εἰς τὰς φλέβας τῆς Μαρίας μητρώθεν γνησίως Σπαρτιατικὸς αἷμα. Ἡ μήτηρ τῆς εἶλε τὴν καταγωγὴν ἐκ τῶν Μελιγκῶν τῆς ἡρωοτόκου παρὰ τὰς ὑπωρεῖας τοῦ Ταυτέτου ἀμμοσάσης περιελκλήτου ἐκείνης χώρας τοῦ Ζυγοῦ τῆς Μελιγκοῦ.

Τὰ χιονόβλητα ὄρη, οἱ ἀπόροιστοι βράχοι τῆς Μελιγκοῦ, ἐνδιατριβὴ ἀνέμων καὶ καταιγίδων, νηρηίδων καὶ ἡμιθέων, ἐγένοντο κατὰ τὰς ἐπαναστάσεις οἱ προμαχῶνες τῆς Ἀναγεννήσεως, ἡ παλαιότερα αἰμακτηρῶν ἀγῶνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ καιτὶς ἀνδρίας καὶ δόξης ἡρώιδων γυναικῶν.

Χρυσὰ ἀκτίνες φωτίζουσι τῆς ἐνδοξοῦ πόλεως τοῦ Ζυγοῦ τῆς Μελιγκοῦ τὰ ἀνακείμενα σήμερον ἐρείπια καὶ κλῶνοι δάφνης στέφουσι τὴν μνήμην τῶν ἡρωικῶς πεσόντων κατὰ τὴν ἐπὶ Ὀρλώφ τῷ 1770 ἀτυχῇ ἐκείνῃ ἐπαναστάσει, ἐν ἣ πρωτηγωνίστησεν ἡ μεγάλη γενεὰ τῆς Μαρίας. Τὴν δῆωσιν καὶ τὸν σίδηρον τῶν ἐπιδραμόντων Ἀλβανῶν πρὸς καταπίπτειν τῆς ἐπαναστάσεως καύτης διαφυγῶν ὡς ἐκ θαύματος ὁ πάππος τῆς Μαρίας κατέφυγε μετὰ τῆς οἰκογενεῖας αὐτοῦ εἰς Ζάκυνθον, ὅπου ἐγεννήθη ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας. Βραδύτερον ἡ οἰκογένεια Μελιγκοῦ ἀποκατέστη ἐν Τεργεστή καὶ διεκρίθη ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν διὰ τὰ ἀκραίφνη ἑλληνικὰ φρονήματα, τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν, ἣν ἐξεδήλου πρὸς πάντα ὁμογενῆ καὶ τὴν ἱερὰν ἀνάμνησιν, ἣν διέσωζε διὰ τὴν γενέτειραν.

Ἐν Τεργεστή ἐγένετο ὁ γάμος τῆς θυγατρὸς τῶν Μελιγκῶν μετὰ τοῦ πλουσιωτάτου Σπανοῦ καὶ ἐνευθεν οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας ἦλθον καὶ ἀποκατέστησαν ἐν τῇ τότε ἀμμοζούσῃ πόλει τῆς Λιβόρνου ἐν ἣ πολυπληθὴς ἦτο ἡ ἑλληνικὴ παροικία.

Ἡ ἐν ὀδῷ Ἀγίου Ἰωάννου ἐπικυλίσ τοῦ Σπανοῦ, ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων τῆς Λιβόρνου, ἐγένετο τὸ ἐντευκτῆριον τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας τῆς πόλεως ἐκείνης, τὸ κέντρον τῶν φιλοπατρίδων Ἑλλήνων· ἐν αὐτῇ κοινὸς τις πόθος συνήνου Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν: ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ ἐνότις καὶ ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας.

Ἐν τῷ ἑλληνικωτάτῳ οἴκῳ τοῦ Σπανοῦ ἐπέπνει ἡ αὔρα τῆς φιλοπατρίας καὶ γενναίου φρονήματος, δι' ὧν ἀνεστηλοῦτο τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ἐκραταιοῦτο τὸ μένος κατὰ τῆς τυραννίης καὶ

τοῦ δεσποτισμοῦ. Ἡ οἰκογένεια τῆς Μαρίας ἦτο μεμυημένη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταίρειας καὶ πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς συνεισέφερε ποσά.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΒΩΛΟΝ

Δ'.

Εἶναι περίεργος ἡ ψυχολογική μου κατάστασις ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης. Ὁ Βώλος πλέον δι' ἐμὲ δὲν εἶναι ξένη τις πόλις καὶ ἄγνωστος, ἀλλ' οὔτε αἰσθάνομαι ἐν αὐτῇ τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο τῆς ξενίας αἰσθημα, τὸ ὅποσον συχνὰ κατακλυθάνει πάντα ταξιδεύοντα.

Ἄφ' ὅτου εἶδον τὴν φίλην μου ἐδῶ, πλησίον μου, ἐγκατεστημένη μετὰ τὴν οἰκογένειάν της, μετὰ τὰς συνηθείας τοῦ τόπου, αἵτινες ἐγένοντο καὶ ἰδικί της, ἠσθάνθηκα καὶ ἐγὼ ἀνεξήγητόν τινα δεσμόν, φυσικὴν τινα συμπάθειαν, ἰδιαίτερόν τι ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν πόλιν ταύτην. Οἱ δεσμοὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν γίνονται ὀλίγον καὶ ἰδικί μου καὶ αἱ συμπάθειαι ἐκείνων ἔχουν μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου συμπάθειων. Ἡ ψυχὴ μου ἦν κούφη, εὐθυμὸς ἀπεκδέχεται πάσας τὰς ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ προσώπων ἐντυπώσεις μετὰ ἰδιόμορφον τινὰ στοργήν, εἶναι ἔτοιμος νὰ δικαιολογῇ πᾶσαν πρακτικὴν ἐλλείψιν ἢ ἀτέλειαν, νὰ συνηγορῇ σχεδὸν ὑπὲρ παντός, ὅ,τι χθὲς ἀκόμη αὐστηρότατα ἔκρινεν. Ἄλλως τε καὶ ἢ ἐπὶ τὸ δροσερώτερον μετατροπὴ τοῦ κκεῖνῶ συντέλεσε μεγάλην εἰς τὴν ἐν γένει μεταβολὴν τῶν διαθέσεών μου. Τὸ δωμάτιόν μου μοὶ φαίνεται σήμερον πολὺ ὠραιοτέρον, ὁ μικρὸς ὑπηρετὴς τοῦ διαμερίσματός μου, μετ' ὅλην τὴν ἀτημέλητον περιβολὴν του, πολὺ συμπληρητικὸς καὶ ἀβρότερος ἀνεπιτηροῦτως πολλῶν φρακτοφόρων τῆς πρωτευούσης συναδέλφων του, ἡ τριπλὴ ἰδιωτικὴ γουστια καὶ νόστιμος, τὸ νερόν ψυχρὸν καὶ δικυγέστατον. Ὅταν ἡ ψυχὴ γελᾷ, ὅλα γελοῦν. Ὅταν ἡ ψυχὴ προεξοφλῇ προσδοκωμένην τινὰ χάριν, μεγάλην τινὰ ἀπόλαυσιν ὁ ἀτημεινότερος λόγος, τὸ κοινότερον πρᾶγμα δίδει ἀφορμὴν εἰς εὐθυμίαν καὶ τέρψιν, εἰς ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν.

Συνετέλεσεν ἄλλως τε εἰς τὴν ψυχικὴν αὐτὴν εὐθυμίαν μου καὶ ἡ ἰδέα ὅτι σήμερον ἡμέσωσ θὰ ἐπισκεπτόμενη τὸ Πήλιον. Ἄλλὰ δὲν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν Πορταρὶαν κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα. Μόνον εἰς τὰ Λεωνία, τὴν ὥραν μόνον ἀπέχουσαν τοῦ Βώλου, μικρὰν ταύτην κώμην, θὰ διαθέσωμεν τὰς μεταμεσημβρινὰς μου ὥρας.

Ἡ ἑμεῖς εἶναι πρὸ τῆς θύρας. Μὲς ἀναμένει ἡ καθήκοντα πλέον εὐγενεὺς φιλοξενίας ἀναλαβούσα ἀπέναντί μου φίλη καὶ συνεργάτις μου κ. Παλαμῆδου μετὰ τοῦ νεαροῦ ἀδελφοῦ της John Μουσοῦρη. Ἀληθὴς ἱππότης ὁ νέος αὐτὸς κύριος, μετὰ τὸν τρόπον ἀβρότης, μετὰ συμπεριφορὰν καὶ λεπτότητα τελείου εὐπατρίδου, καθυπὸτὸ ἀρχοντοπούλου, τὸ ὅποσον οὐδὲν ἄλλο προδίδει τὴν εἰς ἐπαρχίαν δικμονὴν του ἢ τὸ ὠραῖον καὶ εὐγενὲς τῆς φιλοξενίας αἰσθημα.

Ὁ μέχρι Λεωνίων περιπάτος μου τελεῖται ὑπὸ ἔλαιον τοὺς ὄρους τῶν ἐξοχικῶν περιπάτων οἷος δὴ ποτε εἰς φυσικὰ κάλλη προνομίου μου μεγαλοπόλεως. Ὅδὸς ἀμαξίτη πολὺ καλὴ, ἑμαῖς ἀνακλυτικὴ διασχίζουσα ἐν καλπαμῶ τὴν ὠραιοτάτην παρακλιτικὴν πεδιάδα τῶν Λεωνίων. Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὰ ἡ-

ρεμα τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου κύματα κυλιόμενα μαλακὰ-μαλακὰ ἐπὶ τῆς ἀμμόδου ἀκτῆς, μετὰ θωπεῖαν τρυφερὰν εἰς πᾶσαν τῶν προσόχθισιν, μετὰ στενωχμὸν μουσικώτατον εἰς πᾶσαν τῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόθησιν. Ὁ φλοῖσθός των ὁ δειλός, ὁ ρυθμικός, ὁ κανονικώτατος, ὁμοιάζει πρὸς παρατεταμένην πολλῶν φιλημάτων ἀπήχησιν, σθεννυμένην ὑπὸ πέπλον ὄλον ἀδρακνῶν, οὗς ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἡλίου ἐκκοκίζει ἐπὶ τῆς γαλανῆς καὶ δροσερᾶς τῆς θαλάσσης ἐπιφανείας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μεγάλη κατὰ φύσιν πεδιάς, ἡν καλύπτουν ἄμπελοι μετὰ θαλαρὰ φυλλώματα, καὶ σκεπάζουν δένδρα πλούσια εἰς καρποὺς ποικίλους. Βερόκοκα μεγάλα ὡς μῆλα κειροδοκίτρινα ὡς πυρίκουστα τοπάκια. Τὰ κεράσια ἀπὸ τοῦ κατερύθρου μέχρι τοῦ ἀποστίλθοντος μέλανος ὡς βότρυς πυκνοὶ καὶ λάμποντες μεθυστικῶς ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀναρτῶνται πλουσίως εἰς ποικίλα συμπλέγματα, ἐνῶ οἱ κλάδοι κάμπτονται ὑπὸ τὸ βάρυ φορτίον των, τὸ ὅποσον μεταφέρεται μετὰ τὴν συγκομιδὴν εἰς πολλοὺς τῆς Μεσογαίου λιμένας.

Ὀλίγον περαιτέρω ὀλόκληρος ἐλαιὸν μετὰ τὸ ἀργυρόφαιον φύλλωμά του, τὸ ὅποσον εἰς πᾶσαν τοῦ ἀνέμου πνοὴν φουριᾷ καὶ μεταβάλλει χρώματά. Ἀπὸ τοῦ πρασινόμελανος μέχρι τοῦ ἀργυροφαίου, ὅλη ἡ κλίμαξ τῶν σχετικῶν ἀποχρώσεων ἐκτυλίσσεται ἐδῶ, καὶ μακρόθεν ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους τῶν φωτοσκιάσεων ἐκκατακλινόμενα νομίζεις τις ὅτι ἀπέραντος ἀργυροφάντος ὀθόνη κυματίζει ἐκεῖ εἰς μεγάλην ἔκτασιν. Εἰς πᾶσαν τῆς ἀμάξης στοργὴν καὶ νέκ τῆς εἰκόνας θαλακτικὴ μεταβολή. Ἐδῶ ρυακίκα κυλίνοντα ἡρέμα τὰ ἀφρίζοντα αὐτῶν νάματα, καὶ κατωτέρω σπεύδοντα νὰ ριφθῶσι παταγωδῶς εἰς τοὺς γαλανοὺς κόλπους τοῦ Παγασητικοῦ. Ἐκεῖ πλάταναι καὶ λεῦκαι πικύρας τῆς ὁποίας, εὐτραφέστατα ἀλλὰ ρυπαρὰ καὶ γυμνόποδα μικρὰ δικκόπτουν τὰ παίγνια των, ἕνα μετὰ ἑτέρου βλέμματα παρακλυοῦσιν τὴν νέφη κονιορτοῦ ἀνατινάσσουσαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἑμαῖς.

«Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔμεινον» εἶπεν εἴπει ἐν τῇ ἀρχαίότητι τὸ μνητεῖον τῶν Δελφῶν. Ἄλλὰ δὲν ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ εἰναι τις Πυθίς, ἕνα θαυμάσιον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν γονιμότητα τῶν Θεσσαλικῶν πεδιάδων Ἡ τῶν Λεωνίων μάλιστα εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ Δικαιάρχου φημιζομένη ὡς ἡ μεγίστη, καὶ λασιωτάτη ρίζα τοῦ Πηλίου. Εἶναι ἢ πλουσιωτάτη καὶ γόνιμος πεδιάς, ἡν ὁ δεσπότης Μιχαὴλ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ὑπέσχετο ὡς προῖκα πρὸς τὸν πρίγκιπα τῆς Ἀρχαίας Βιλλαρδουίνου, πρὸς ὃν προσέφερε καὶ τὴν χεῖρα τῆς περικαλοῦς θυγατρὸς του Ἀγνῆς. Φαίνεται ὅτι ἢ ἀξία τοιαύτης προικὸς ἦτο μεγάλη, ἀφοῦ ἀντ' αὐτῆς ἀνέκα τὴν συμμάχικὴν τοῦ γαμβροῦ κατὰ τοῦ τότε αυτοκρατορέουτος Λακαρῆως Ἰωάννου Παλαμολόγου.

Τὸ Πήλιον, ὡς τεῖχος γιγάντειον, ὡς φρούριον, τὸ ὅποσον ἢ καλλίτεχος φύσις ὑψωθεν ἐκεῖ καὶ ἐστόλισε μετὰ τὸσην φιλαρέσκειαν καὶ χάριν προφυλάσσει τὴν κώμην τῶν Λεωνίων μετὰ τῶν ἀπερᾶντων περιοχῶν της ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους καὶ τὰς παγερὰς χιόνιας. Ὑπὸ τὰς γιγαντίους πλατάνους μικρὰς τινος τοῦ χωρίου πλακτεῖς ἐσταθμεύσαμεν. Ὁ κορμὸς ἐνός τῶν γρηκιῶν τούτων δένδρων κοιλωθεὶς κατὰ περίεργον τρόπον, σχηματίζει κάθισμα, εἶδος θρόνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ διαβάτης δύναται καὶ νὰ ἀνακλυθῇ ἐν ἀνάγκῃ. Ἐκαθίσταμεν ἐ-

κεῖ ὑπὸ τὴν δροσερὰν καὶ εὐεργετικὴν του σκιά, ἢς τὸ ποιητικὸν ψιθύρισμα, συνῶδου παταγωδῶς τὸ ἀπὸ μικροῦ ὕψους ἀποτόμως κρημνίζομενον ὕδωρ.

Τὸ ὄχολεῖον τοῦ χωριοῦ

Ἡ φλυαρία μου ἔπαυσεν. Τόσον ἢ μεγαλοπρέπεια τῆς φύσεως μὲς ἐπέβαλε σεβασμὸν καὶ κατάνυξιν, τόσον αἱ ψυχὰί μου ὑψούντο ὑπὲρ τὰς βιωτικὰς ἰδέας καὶ σκέψεις.

Ἀφῆνης φωνὴ μικρῶν παιδιῶν ψαλμωδῶς ἀπὸ κοινοῦ ἀπαγγέλλουσαι τι ἐπέσπασαν τὴν προσοχήν μου. Ἀπέναντί μου ἀκριβῶς ὑψοῦται παλαιὸς ἀσβεστόχριστος οἰκίσκος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἐξερχόμενα αἱ παιδικαὶ φωναί, τῇ συνουσίᾳ βαρυτέρως ἀνδρικής τοιαύτης. Ἐπλησιάσαμεν σχεδὸν ἀκροποδητεῖ, ἀνήλωμεν τὰς ἡμικρημνισμένους δύο πετρίνας βραχμίδας καὶ ἔστημεν ἐξῶθεν τῆς ἡμικρημνιστῆς θύρας.

Πὲς το, παιδιὰκι μου καὶ σύ, ἠκούσθη λέγουσα μετὰ γλυκύτητα καὶ χρωματισμὸν ὑπερτάτης στοργῆς ἢ ἀνδρική φωνή. Προετεινόμενον ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας εἰκὼν συγκινητικὴ παρασιτάστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ὑπὲρ τὰ δέκα θρακίκα στοιχηθὸν παρατεταγμένα, ἔφερον ἐπὶ τῶν σφαιρῶν καὶ σκωληροβώτων νώτων των τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα παιδικὰ ἀπὸ ἑξ ἕως δέκα ἐτῶν. Ἀγοράκια καὶ κοιτάκια ἀναμύξ. Πτωχονεδωμένα, πολλὰ ἀνυπόδητα, ἀλλὰ ὅλα ἡμέρα, εὐχρηστισμένα, μετὰ προσωπίκα ἐξυπνα, ζωρὰ, μετὰ μεθίκα εἰς τὰ χεῖλη, μετὰ ἐν εἶδος ἀγάπης εἰς τὸ βλέμμα, τὸ ὅποσον ὅλα εἶχον προσελκύσει πρὸς νεαρὸν ἀνδρα, ἰσχνόν, ἰσχνόν, μετὰ διηλυκωμένους παρειάς, μετὰ πενιχρόν, ἀλλὰ καθαρῶτα ἐνδυμα καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς, ἐκρηκτικούς, καὶ φλόγας ἐκπέμποντας. Ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ χωριοῦ μετὰ τοὺς μικροὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας του. Τίποτε ἐκ τῶν γνωστῶν πολιτισμένων διδασκάλων τῶν μεγαλοπόλεων. Ὅτε ὕψος βασιλοῦσιν, οὔτε ἄγρια βλέμματα, οὔτε ἀρειμνίως ἐστριμμένοι μύστακες, οὔτε φωνὴ κυροροῦσα κερυνοῦς καὶ καταιγίδας, οὔτε ἀβόδος ἢ βούρδουλας ἀνὰ χεῖρας. Ἡμεροί, γλυκεῖς, τρυφεροί, ὡς μετὰ εἰτερος καλὸς ἀδελφὸς τῶν μικρῶν, ἀπήγγειλε μετὰ πυρετώδους ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέχνης ὠραῖου πατριωτικὸν ποίημα, τὸ ὅποσον τὰ παιδικὰ ἐν χορῶ ἐπανελάμβανον.

Ἐζητήσαμεν τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθωμεν. Δειλὸς ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ τοὺς λάμποντας πάντοτε ὡς πεπυρακτωμένους ἀνθρακκὰς ὀφθαλμοὺς του μὲς ὑπαδέχθη. Μετὰ τὴν ἔμφυτον εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἀφῆνης πρὸ κυριῶν εὐρισκόμενον φιλαρέσκειαν, διηθύνοντο πρὸς ἡμᾶς διωρθῶν λόγους καὶ ἐν σπουδῇ τὸν λαϊμοδέτην του, τὴν ὀλίγον ἄτακτον κώμην του, τὸ μετὰ κοντοτέρως τοῦ δέοντος περιχειρίδας ἐνδυμὰ του.

Μὲς προσέφερε τὸ μοναδικὸν του κάθισμα καὶ ἐξηκολούθησε τὸ μαθητὰ του. Τὰ παιδικὰ ὅμως δὲν ἐπρόσχεον πλέον ὡς πρὶν. Ἀπὸ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐν ὅ,τι εἶχε μεταφέρει ὁ ποιητὴς καὶ ἢ τεχνικωτάτη τοῦ διδασκάλου ἀπαγγελίκα τὰ ἀπέσπασεν αἰφνιδίκα ἢ ἐπίσκεψίς μου. Ἡ προσοχὴ τῶν μικρῶν ὁμοιάζει πτηνὴν δυσκόλως συγκρατούμενον εἰς τὸν κλωθόν. Ἡ ἐλαχίστη ρωγμὴ, τὸ στιγμικὸν ἔστω ἄνιγμα ἀρκεῖ, ὅπως τὸ πτηνὸν πετάξῃ. Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ μικρὰ μὲς περιεργάζοντο λόγους. Αἱ μικροσκοπικὰ μαθητρίκα ἐξετάζουσαι μετὰ περιεργείας τὰ φορέματα καὶ τοὺς πύλους

μάλλον, ἢ ἡμᾶς, οἱ μαθηταὶ ἡμᾶς μάλλον ἢ τὰ φορέματά μας. Ὅτω ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος τῶν μικρῶν αὐτῶν ἀγροτῶν διακρίνεται τὸ διακριτικὸν ἔνστικτον τῶν δύο φύλων. Ἡ κόρη βλέπουσα πρὸς τοὺς στολισμοὺς ἰδίκα, τὸ ἄρρεν πρὸς τὴν γυναικα.

Ἐνῶ ἡμεῖς ἐψυχολογοῦσαμεν ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὁ διδάσκαλος παρετήρει ἐπίσης ὅτι ἀπέβινε δύσκολον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τὸν παρεκκλίσταμεν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς μίαν τῶν μαθητριῶν νὰ μὲς εἴπῃ μόνη της ἐν ποιηματάκι «Εἰξέουρον ὅλα τὰ παιδικὰ δέκα ἕως δεκαπέντε τοιαύτα», ἀπῆντησε μετὰ γλυκύτητος ὁ καλὸς παιδαγωγός, θέτων τὴν χεῖρά του μαλακὰ καὶ θωπευτικὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικρῆς τινος· θέλεις σύ νὰ μὲς εἴπῃς τίποτε;

Πολλὰ μικρὰ χεῖρες ὑψώθησαν, εἰς σημεῖον προθυμίας, ὅπως πάντα εἴπωσί τι. Ἄλλὰ ἡμεῖς ἀπερσιτάσαμεν ὅπως παιδίσκη μαλακροῖν μετὰ ἐρυθρὸν φορεματάκι προτιμηθῆ. Τὸ παιδίον ἠγέρθη καὶ ἤρρισε νὰ ἀπαγγέλῃ συγκινητικώτατα τὸ ποιηματικὸν τοῦ μικροῦ ὄρφανου. Ἐφ' ὅτου ἢ ἀπαγγελίκα ἐπροχώρει πρὸς τὰ συγκινητικώτερα τοῦ ποιηματικῶν μέρη, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διδασκάλου ἐπληροῦντο δακρύων.

Περσύρετο καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς μικρῆς καὶ χαμηλοφώνως τὴν παρακλυοῦσιν. Ὅλος κερδὴ καὶ φαντασίκα, ἠγάπα τὰ παιδικὰ τοῦ χωριοῦ του ὡς ἠγάπα τοὺς κλυοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις στίχους, ὡς ἠγάπα τὴν ὠραίαν του πατρίδα μετὰ τὰς θαυμασίας φυσικὰς της καλλονάς. Πάντοτε μεθιδῶν στοργικῶς ἐξετέλει ἐν τῇ τρώγλῃ ἐκείνῃ τοῦ μικροῦ χωριοῦ τὴν θείαν ἀποστολήν του μετὰ αὐταπακνήσεως καὶ ἐνθουσιώδους ζήλου, ἢν ἐλάχιστοι συνάδελφοὶ του ἀδρότατα ἀμειδόμενοι ἠσθάνθησάν ποτε.

Ἐκ τῆς τυχαίας αὐτῆς ἐπισκέψεως ἀπεκομίσταμεν γλυκυτάτας ἐντυπώσεις. Ὁ Γεώργιος Δημόπουλος—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ διδασκάλου—ἦτο μίκα ἐνθουσιαστικὴ ἀποκαλύψις, μίκα μικρὰ καὶ ζωογόνος ὄψις ἐν τῇ ἐρήμῃ τοῦ διδασκαλικοῦ σχολαστικισμοῦ, ὑπὸ τὸν ὅποσον μαρκίνεται τὸ μετὰ μέρος τῶν ἐν Ἑλλάδι παιδικῶν πληθυσμῶν.

ΑΙ ΕΠΟΧΑΙ

*Εἶπε τὴν ἄνοιξιν ἢ γῆ σαμαμένη μετὰ λουλούδια·
Ζωὴ καὶ νεότης καὶ ὠραῖα μαγεύουσι τὸ μάτι,
Ἐδῶ ποιητικὰ κελαῖοδον, καὶ καίλου ἀγγελουδία,
Κ' εἶπε δροσὰ καὶ μυρωδιὰς ἢ σφαῖρά μας γεμάτη.*

*Ὅλο χαρὰ ἢ ὁ οὐρανός ἢ ἡ θάλασσα γελάει·
Μοιάζει ἢ ἄνοιξιν παιδρὸς, ὀλόξανθο παιδάκι,
Χρυσὴ ἀγῆ τοῦ ἢ τροπαλὴ τὸν κόσμο χαίρεταί,
Νυφοῦλα λευκοστέλιση, ὠρορο κόριτάκι.*

*Γοργὰ περὰ ἢ ἄνοιξιν τὸ καλοκαίρι φέρει·
Ὁ ἢ ἢ καὶ δυνάτα, τὸ μῆλο ὠριμάζει,
Τὸ δροσερὸν τριαντάφυλλο τὰ χρώματά του χάνει,
Νὰ ἢ σαμαμένο μάλαμα κάθε χωράφι ἢ μοιάζει.*

Σὰν πρῶτα τὸ γλυκόφωνο δὲν κελαίθει ἀηδόνι.
 Ἄστρας γεμάτος δύναιμι εἶνε τὸ καλοκαίρι,
 Γυναῖκα ἢ νύφη γίνεται, ἢ κόρη μεγαλώνει,
 Καὶ τὴν αὐτοῦλα τὴ γλυκεῖα διώχνει τὸ μεσημέρι.

Ἄλλα κ' αὐτὸ, ἀλλοιομορο, ἔσ' ἀστραπὴ διαβαίνει.
 Ὅπως τὰ ρόδα ἔπεσαν περνοῦνε καὶ τὰ μῆλα,
 Ἀναστενάξει δ' ἢ γῆ ἔσ' τὰ πένθημα ἔντυρέ η,
 Τὰ χελιδόνια φεύγουνε καὶ πέφτουνε τὰ φύλλα.

Ἡ γαλατὴ μας θάλασσα βουρκώνει, φουρτουδιάζει.
 Χλωμάζ' ὁ ἥλιος, θλιβερά ὁ οὐρανὸς θακρύνει,
 Τὸ σκιθιωπὸ φθινόπωρο ἄχ! μὲ τὴ δειλὴ μοιάζει,
 Μὰ καὶ τ' ἀρθρώτου ἢ παρακαμὴ τὸ δειλινὸ ἀρχίζει.

Μὰ φεύγει, φεύγει γλήγορα κ' ἢ ἐποχὴ ἐκείνη.
 Σφυρίζει ἄγριος βορεῆς, ἢ χειμῶνα πλακώνει,
 Ὁ ἥλιος εἶνε σκοτεινός, δὲ φαίνεται ἢ σελήνη,
 Καὶ δ' ἢ γῆ τυλίγεται σὲ κάτασπρο σεντόνι.

Τρίζουν τὰ δέντρα τὰ γυμνά, ἢ θάλασσα βυγγάει,
 Ὑψιὰ ἀστράφτει καὶ βροντᾷ καὶ τὰ στοιχεῖα οὐρλιάζουν.
 Βραδιάζει. Ἡ ἕρα ἢ γλυκεῖα ἐπέρασε καὶ πάει,
 Καὶ τ' ἄχαρα γεράματα μὲ τὸ χειμῶνα μοιάζουν!
 Ἐν Ἄγειᾳ Κρυσταλλία Χρυσοθήρη Δασκαλοπούλου.

ΘΑΛΑΣΣΑ—ΚΑΡΔΙΑ

Παρήλαθεν ἢ ἀνθοστεφής καὶ ροδοστόλιστος ἄνοιξις καὶ μετ' αὐτῆς ἐξέλιπον βαθυμηδὸν καὶ αἰ πλειεῖται τῆς φύσεως καλλογυκί. Ἐμπαρνήθησαν τὰ ρόδα, ἐξηράνηθησαν τὰ ἄνθη, ἐκιτρινίσαν ἢ χλόη, ὠχρίασε τὸ μειδιάμα τῆς ἐξοχῆς. Ἡ τέως εὐχάρις

καὶ δροσερὰ φύσις ἀπώλεσε τὴν νεότητά, τὴν καλλονὴν καὶ μετ' αὐτῶν φυσικώτατα καὶ τοὺς λάτρεις καὶ θυμαστιάς τῆς. Εἰς ἄλλην καλλονὴν ἀμυκίαν στρέφουσι ἤδη οὗτοι τὸ βλέμμα, εἰς ἄλλην προσφέρουσι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρίαν των. Εἰς τὰ κράσπεδα τῆς γαλανῆς καὶ μαρμαριούσης θαλάσσης σπεύδοντες ὅλοι ζητοῦσιν ἀπ' αὐτῆς ζωῆς ἱμάδα διὰ τὰ ἐκνευρισθέντα ὑπὸ τῆς κυστικῆς θερμότητος μέλη των, ἀναψυχὴν διὰ τὴν ἀποναρκοθεῖσταν καρδίαν των. Καὶ ἐρείνη ἤρεμος καὶ μετριοπαθῆς φιλεῖ ἡσύχως τὴν ἀκτὴν. Καὶ τὸ μαγευτικὸν τῆς δὲ καὶ ὑγρὸν ἐκείνο οἴλημα μᾶς ζωογονεῖ, καὶ εἰς ἔκστασιν θέϊν μᾶς ἐμβάλλει.

Ὅποσιν πράγματι καλλονὴν, ὅποσιν τερψίθυμον μετρίων ἐνέχει ἢ ἀχανῆς καὶ κρυσταλλώδης αὐτὴ ἔκτασις, ἢ περιβάλλουσα ὡς μητρικὴ ἀγκάλη τὴν γῆν, ἢ ἐγκατοπτρίζουσα τὸν οὐρανόν, ἢ κατακερματίζουσα τὸν ἥλιον εἰς μυριάδας ἀδαμάντων, ἢ ἀποσπῶσα ἐκ τῆς σελήνης ἐκτομύρια ψηγμάτων χρυσοῦ, ἢ κυλίουσα ἐπὶ τῆς ἀεικινήτου ἐπιφανείας τῆς τοὺς πεμπληθεῖς ἀστέρων ὡς τόσους πολυτίμους λίθους!

Ἡ τὴν ἀναψυχὴν ποθοῦσα καρδία ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐκ τῆς θέας τῆς θαλάσσης γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν· ἐνῶ ὁ ἀδάμαστος καὶ ἀνυπότακτος νοῦς ὁ μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διατρέχων τὰς χρονικὰς καὶ τοπικὰς ἀποστάσεις καὶ ἐκ τῆς θέας σαθροῦ τεμαχίου ξύλου παρρηροῦμενος ὑπερπηδᾷ ἀμέσως τὰ ὅρια τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐκτάσεων. Φωντᾶζεται οὕτω τὴν ἤδη γαληνιώσαν καὶ μαρμαριούσαν θάλασσαν, ταρπτομένην, μυκωμένην, μανιωδῶς πλήττουσαν, καὶ παρρηροῦσα κατακερματίζουσαν τὸ πλοῖον, οὐτινος τὰ σπητότα συντρίμματα λιχνίζει ἤδη νοητῶς ἐπὶ τῆς γαλανῆς αὐτῆς ἐπιφανείας. Ἀναπαριστᾷ ζωηρῶς τοὺς φοβεροὺς αὐτῆς πρὸς τὸν κόσμον τῶν ναυτῶν ἀγῶνας, ὅποτε οὐρανομήκη καὶ ἀφροστεφῆ ὑψοῦσα κύματα ἀπειλεῖ δι' αὐτῶν τὸ πᾶν νὰ καταστρέψῃ. Διαβλέπει ὑπὸ τὴν δικαυγῆ καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ταύτην ἐπιφάνειαν βυθοῦς ἀπαι-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐπανήλαθεν, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, καὶ μετὰ τινος προσπάθειας ἤνοιξαν τὸν σῦρτην ἔνθα τὰ χαρτὰ ἦσαν ἐν τάξει τοποθετημένα. Ὅταν ἀνήγειρεν ἢ Ἐστελλά τὴν κεφαλὴν, εἶδε τὸ πλαίσιον τὸ ὅποιον περιέβαλε τὴν φωτογραφίαν τῆς κενόν· ὁ Μιχαὴλ ἀναχωρῶν τοῦ μεγάρου, ὅπως τοποθετήθη ὡς φύλας εἰς τὰ κτήματα τῶν Βωράνδ, εἶδε θέσει τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των.

Ἡ Ἐστελλά ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος. . .
 — Ἡ εἰκὼν μου; εἶπε μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, τίς ἀφῆρσε τὴν εἰκὼνα μου;

Ὁ Θεόδωρος δὲν ἀπεκρίθη. Ὡς ἀστραπὴ διήλθε τοῦ πνευμάτος του ἢ ἰδέα ὅτι ἴσως ἢ Ἐστελλά ἦτο ἔοχος καὶ οὗτος ἠπατήθη. Τὰ λείψανα τῆς εἰκόνος τὰ ἐπὶ τῆς τέφρας εὐρεθέντα ἐδικαιολογῶν τὴν ἰδέαν του ταύτην;

— Ὁ Ραυμόνδος μοι εἶπεν ἑκατοντάκις ὅτι τὴν εἰκὼνα μου τὴν εἶχον ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Τὸ πλαίσιον εἶχον ἀγοράσει μαζὶ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης ὅτι ἐξελέξαμεν τὰ γαμήλια κοσμημάτα μου. Ἐγὼ ἢ ἰδέα τὸ εἶχον δώσει εἰς αὐτόν. Τίς ἀφῆρσεν ἐκεῖθεν τὴν εἰκὼνα μου; Παρηγῆρει τὸν νέον ἄνδρα μὲ ὀφθαλμοὺς μεγαλυνθέντας ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ μυστηριώδους ἀγωνίας. Ὁ Θεόδωρος ἠνύνησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Πρὸ τοῦ ν' ἀποθάνῃ ὁ Ραυμόνδος κατέστρεψε τὴν εἰκὼνα. Εὗρον τεμάχια αὐτῆς εἰς τὴν τέφραν.

— Κύριε. . . εἶπεν ἢ Ἐστελλά μετὰ φωνῆς φοβερᾶς, κύριε, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν.

— Εἶναι ἀλλῆθες ὅμως, ἀπήνησεν ἐκεῖνος συγκεκλιμένος, ὡστεῖ εἶχε προφέρει καταδικῆν θανάτου.

Ἡ δυστυχῆς ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κοσμάτων τῆς. Θεέ μου! ἐψύθυρε τί τῷ εἶπον ἀρά γε; Ποία κατηγορία ἐτάραξε τὸ πνεῦμά του διὰ νὰ μοι προξενήσῃ τὸσον κακόν, εἰς ἐμέ; . . . Ἄ!

Ἐστηρίχθη ἐπὶ τὸ ἀνακλίντρον κλονιζομένη. Ὁ Θεόδωρος ἐπλησίασε διὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Εἰπέτε, κύριε, τί ἠδύνατο νὰ τῷ γράψουν; καὶ τί σκέπτεσθε σεις, ἀφ' οὗ δὲν πιστεύετε πλέον ὅτι ἐγὼ. . .

— Κυρία, εἶπεν ὁ Θεόδωρος μετὰ σταθερότητος, ἀφ' ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀνεψῆθησαν, νομίζω ὅτι ὁ φίλος μου δὲ Βωράνδ θὰ εἶχε χάσει τὸν νοῦν του διὰ νὰ σὰς προξενήσῃ τὸσον μεγάλην βλάβην καὶ θλίψιν. Μόνον αἰφνίδια τρέλλα δύναται νὰ ἐξηγήσῃ καὶ νὰ . . . δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν του.

Ἡ Ἐστελλά ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἡμιανεπωγμένου συρταίου. . .

— Δυστυχῆ Ραυμόνδε! εἶπεν, αἶφνης καταπραῖνυθείσα καὶ παρηγορηθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων οὗς ἤκουσε. . . ὑπῆρχεν ἴσως μυστικόν τι εἰς τὸν βίον του. . . Ζητήσατε, Κύριε, τίς οἶδε ἐὰν δὲν θὰ κλαύσωμεν ἐπ' αὐτοῦ, ὅταν γνωσθῇ ἢ ἀληθεύει.

Διήλθε τότε πρὸ τοῦ Θεοδώρου, χαίρειν ἄνδρα διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε κλεισάσα ἀθρόωως τὴν θύραν. . . Ἐκεῖνος τὴν ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἀνεστέναξεν.

Ἀποφαστικῶς, τοὺς ὀδόντας συνεσιγμένους, ὡς ὑπὸ ἐσωτερικοῦ θυμοῦ κατεγόμενος, ἀνεδίφησε τὰ πάντα, δέμα πρὸς δέμα, χαρτὶν πρὸς χαρτὶν, σῦρτην πρὸς σῦρτην. Ὁ βίος ὀλόκληρος τοῦ θανάτου διήλθε ὀλόκληρος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φίλου του. Ἡ ἡμέρα ἔλινε. Ὁ Βενοῖτ ἤναψε τὸ κηροπήγιον καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του. Ἀρῶν ἐβεβαίωθη ὅτι τίποτε δὲν τῷ διέφυγεν· ἐκλείσε καλῶς τὸ ἐπιπλὸν καὶ ἔθεσε τὸ κηροπήγιον ἐπὶ τῆς ἐστίας. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ του προσήλωθησαν ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ στρατηγοῦ αἰφνιδίως φωτισθείσης καὶ παρηγῆρου ἐπιμόνας αὐτήν.

θίους κρύπτοντας ζηλοτύπως ἀπὸ τοῦ τολμηροῦ τοῦ ἀνθρώπου ἄμακτος ἄτφα λείψανα τῶσαν θυμάτων, καὶ μυστηριώδεις θησαυροὺς οὓς οὐδέποτε ἄμακ θνητοῦ προώρισται νὰ ἀντικρύσῃ. Καὶ οὕτως ἐνῶ ἢ καρδίαν ἐντρύφῃ, ὁ νοῦς ἐξίσταται καὶ θαυμάζει τὴν θάλασσαν καὶ σπεύδει νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ ὡς τὸ μεγαλειότερον καὶ παρρηροῦστερον μεγαλόεργον τοῦ Πλάστου. Μόνον ἢ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτήν.

Ἄν καὶ μικρὰ καὶ ἀφανῆς ἔχει ὅμως τὰς τρικυμίας καὶ τὴν γαλήνην τῆς, ἔχει τὰ ναυάγια καὶ τοὺς καταποντισμοὺς τῆς, ἔχει τοὺς ἀχανεῖς πυθμένας τῆς καὶ τὰ ἀνεξιχνίαστα καὶ μυστηριώδη βῆθη τῆς. Ὅταν ὀλεθρὴκ πάθη σπαράττουν τὴν καρδίαν καὶ ὄρμαι ἀτίθαστοι ὠθοῦσιν αὐτὴν εἰς φοβερὰς κακίας καὶ καταστρεπτικὰ ἐγκαλήματα, τί ἄλλο εἶναι αἱ ἀπαίσεις ἐκείνου ὄρμαι ἢ φοβερὸς κλύδων, ὅστις θὰ κοπάσῃ μετ' οὐ πολὺ καὶ τοῦ ὁποίου θὰ μείνουν μόνον τὰ εἰκτὰ λείψανα; Ὅταν δὲ αἰσθήματα γενναῖα καὶ ζωηρὰ κινῶν αὐτὴν εἰς ἐνέργειαν καὶ δράσιν μὴ καὶ τότε δὲν ὁμοιάζῃ πρὸς τὴν πλουτοδοτικὴν θάλασσαν, τὴν μεταβιβάζουσιν ἀπὸ τῶν ἀπεράντων ἐκτάσεων ρεύματα πλουτισμοῦ καὶ εὐχῶας;

Καθὼς δὲ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν κλυδῶνων καὶ ναυαγίων ἐφευρέθησαν αἱ ναυτικαὶ πυξίδες καὶ ὑψώθησαν οἱ φάροι, οὕτω καὶ πρὸς εὐπλοῖαν ἐν τῷ ἀχανεῖ πελάγει τῆς καρδίας στήτωμεν ὡς φκεινὸν φάρον τὸν πεφωτισμένον νοῦν.

Ἐν Κωνσταντινῶν

Δόμνα Θεομᾶ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Εἰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας ὑπερβάντας τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας ἀπαιτοῦνται προφυλάξεις ὅπως εἰδικαί, ἵνα διατηρηθῇ ἢ ζωὴ. Αἱ ζωικαὶ δυνάμεις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου βαθυμηδὸν ἐξασθενοῦν. Ὁμοιάζουσι πρὸς γηρικὴν μηχανήν, ἧτις πολὺ εἰργάστη, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐργασθῇ ὀλίγον ἀκόμη.

Ἐκατοντάκις εἶχε παρατηρήσει τὸ κηρωτὸν ἐκεῖνο ὕρασμα, δίχως νὰ δώσῃ τὸσον προσοχὴν ἢ ἔδωκε τὸν μυστηριώδη μίτον ἐνός αἰνίγματος. Βεβαίως ὁ Ραυμόνδος ἐκεῖ ποσῆλως διὰ τελευταῖαν σορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, διότι εὐρήθη ἐμπροσθεν αὐτῆς. Τί τῷ εἶπον τὰ χεῖλη τὰ διὰ παντός μέλλοντα νὰ κλεισθῶσι; ἐξήτησαν συγγνώμην, ἢ ἐξέφρασαν παράκλησιν; Ἡ εἰκὼν ἐγένωσκε διὰ τί ὁ λοχαγὸς ἐροεῦθη. Ἡ δὲ ἀπάντησις ἦτο ἀποδείξις τῆς ἀθωότητος τῆς Ἐστελλας; Ἡ δὲ ἔπρεπε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, καὶ νὰ προφυλάξῃ ἐκ τῆς κατηγορίας τὴν τιμὴν τῆς γυναικός. . .

Ἐλαβε τότε τὸ κηροπήγιον ἀπὸ χεῖρας καὶ ἀπεμακρύνθη βήματά τινα, ὅπως τὴν θεωρήσῃ καλλίτερον. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸν ἐπληξῆ ἦτο ὅτι καὶ ὁ πατήρ ἐροεῦθη ὅπως ὁ υἱός, καὶ δὲν ἐγένετο ποτε γνωστὴ ἢ χεῖρ ἧτις τὸν ἐροεῦσε. . . Περὶ τῆς ἐψύθυρισε. — Ἡ εἰκὼν αὐτῆ μοι προξενεῖ ἀνεξήγητον θλίψιν, τὸ ὅποιον δὲν ἔδοκίμασα ἄλλοτε, τώρα μόνον ἐξηγῶ διατὶ καὶ ἢ κ. Μονκλάρ λέγει ὅτι ἐλατρεύετο ὑπ' ὄλου τοῦ κόσμου. . .

Ἡ εἰκὼν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς οὕτως ἠκολούθησαν ἀπὸ τινος τὸν Βενοῖτ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις του, οἱ μελανοὶ βαθεῖς καὶ γλυκεῖ, ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ πλῆρεις τρυφερότητος καὶ ἐνεργητικότητος.

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐκεῖνου πλήρης παραδόξων ἐντυπώσεων, καὶ ἀνήλθεν εἰς συνάντησιν τῆς Ἐστελλας, ἧτις μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.
 Ἡ κ. δὲ Βωράνδ δὲν εἶδε τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, ἀλλ' ἢ ἀποθάρρυνος ἐκωγραφῆθη ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς, τὸ ὅποιον ὁ Βενοῖτ εἶδε μετὰ κρυφῆς συγκινήσεως.

— Ἐξεπληρώσατε λίαν δύσκολον καθήκον καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Πᾶσα λοιπὸν ἐλπὶς ἀπώλετο.

— Δὲν εἶναι βεβαίον, εἶπεν ὁ Θεόδωρος σκεπτικῶς. Γνωρίζετε καλῶς τὸν βίον τοῦ στρατηγοῦ δὲ Βωράνδ.

Οἱ τροχοὶ τῆς κατετράφησαν καὶ ἐὰν τις τὴν στρέψῃ πολὺ συντρίβεται. Ἐὰν ὅμως περιποιηθῶμεν τοὺς τροχοὺς αὐτῆς, καὶ ἐν γένει τὴν διατηρήσωμεν ἐν καλῇ καταστάσει, τότε ἢ μηχανὴν δύναται νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἀλόμην.

Τὰ ἔτη δὲν δεικνύουν τὴν ἡλικίαν. Κράσεις ἀντέχουσιν παρατείνουσι τὴν ζωὴν μέχρις ἡλικίας ὀγδοήκοντα ἔτων, ἐνῶ ἀσθενικαὶ μόλις ζοῦν πενήκοντα. Τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῶν ἰσθῶν. Ὑπάρχουν ἄτομα κληρονομοῦντα ἐκ τῶν προγόνων αὐτῶν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ ὑγείαν ἤδη κατεστραμμένην, καὶ ἄλλα καταστρέφοντα τὴν ὑγείαν αὐτῶν μὲ διαφόρους καταχρήσεις.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν καταβαλλόμεθα ἐκ τῶν φροντίδων, τῶν θλίψεων καὶ τῶν συνεχῶν δυστυχημάτων. Ἄλλαι πάλιν ὑπόκεινται εἰς τὰς συνεπεῖς τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν, διότι ἢ ἀγνοοῦν καὶ τοὺς ἀπλουστεροὺς ἔρους τῆς ὑγιεινῆς, ἢ εἶναι ἐν καταστάσει κοινωνικῇ, ἧτις δὲν ταῖς ἐπιτρέπει νὰ τηροῦν τὰς διατάξεις ταύτας.

Ὅταν ἐν τῷ γῆρατι ἐλλείπουν οἱ ὀδόντες, ἀπαρτίτητον εἶναι νὰ τίθενται τεχνητοί, διότι οἱ γέροντες ἔχουν περισσοτέρην ἀνάγκην νὰ λειαινούν τὰς τροφὰς ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ στομάχου. Τὰ μέλη ἀδυνατοῦν μετὰ τῆς ἡλικίας καὶ εἶτι περισσότερον ὁ στόμαχος, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ διευκολύνωμεν τὸ ἔργον του.

Οἱ νεφροί, πρέπει καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς περιποιηθῶμεν· εἶναι ὄργανα ἐπιτελοῦντα ὑψίστην ἐργασίαν καὶ εἶναι ἀπαραίτητον καὶ δι' αὐτοὺς μεγίστη προσοχὴ νὰ καταβάλλεται. Ἄτακτος πέψις βλάπτει αὐτοὺς, καὶ πάλιν πλουσίαν τροφὴ δυσκολεύει τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Τὸ γάλα πρέπει νὰ εἶναι ἢ κυριώτερα τροφὴ εἰς τὸ γῆρας.

Οἱ γέροντες πρέπει νὰ κινῶνται μετρίως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξέρχωνται καθ' ἐκάστην, ἐὰν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ. Πολλὴ τροφὴ καὶ ὀλίγη κίνησις ἐπιφέρει τὴν κακὴν λειτουργίαν τοῦ ἐνός ἢ

— Πολὺ ὀλίγον. . . ὁ Ραυμόνδος τὸν ἠγάπα μετὰ πάθος, ἀλλὰ τὸν ἔχασε πολὺ νέον.

— Παρακαλέσατε τὴν κ. Μονκλάρ νὰ σὰ; εἶπε ὁ, τι ἀπέβλεπε τὸν ἰδεφόν τῆς, ἴσως ἐκεῖθεν ἀνακαλύψωμεν τι σχετικόν.

Ἦτο ὄρθιος ἔτοιμος ν' ἀπέλθῃ ἢ Ἐστελλά τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως: Ἡ φωτογραφία μου ἢ πωχὴ μου φωτογραφία. . . αὐτὸ μοι προξενεῖ ἄπειρον θλίψιν σὰς, βεβαίως. . . δὲν εἶχον ἐπαυθῆναι εἰς τὸ δωματίον ἐκεῖνο. . . ὅχι διότι ἐφοβόμην. . . ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τί μὲ συνεκράτει. Φρονεῖτε ὅτι ὁ Ραυμόνδος ἀπέθανε κατ'αρώμενος με;

— Ὅχι εἶπεν ὁ Θεόδωρος ἀκουσίως ἐαυτοῦ, δὲν δύναμαι· σὰς ἐγνωρίζε, σὰς ἐξέταμα καὶ δὲν ἀλλάσσει τις γνώμην εἰ. Ἐ λεπτόν. Τὴν ἐξέσχετιν ἴσως, προσέθηκεν, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐγγίσῃ τις μετὰ τὸν θάνατόν του. . .

Ἡ ἐξηγήσις δὲν ἦτο ἀρκούσα, οὐχ ἦττον κατεπράννε μικρὸν τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐστελλας. Ἐτεῖνε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πρῶν ἐχθρόν τῆς, καταστάνα ἡδὴ πιστὸν φίλον τῆς καὶ τὸν ἀφῆκε ν' ἀπέλθῃ ἄνευ ἄλλου ἀποκαριετισμοῦ.

Ὁ Θεόδωρος ἔνεκα τοῦ ὑγροῦ καιροῦ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωματίον του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνηθη νὰ ἡσυχάσῃ. Τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἀνεκκῶντο εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἀνεμνησκέτο τῆς φωνῆς τοῦ Ραυμόνδου καὶ τῆς Ἐστελλας, τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ στρατηγοῦ, οὓς ἐνόμιζεν ὅτι εἶχον ἴδει εἰς πρόσωπον. μεθ' οὗ εὐρίσκετο εἰς σχέσεις. Εἶμαι ἀνόητος, ἐψύθυρισε· ἐὰν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ νομίζω ὅτι θὰ χάσω τὸν νοῦν μου.

* *

Ἡ κ. Μονκλάρ δὲν ἐξήρατο σχεδὸν πλέον. Οἱ ἰατροὶ συνεβούλευσαν νὰ καθαρίζουν τακτικώτατα τὸν ἀέρα τῶν δωματίων τῆς δίχως νὰ τὴν ἐκθέτουν εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἡμέρα τῆ ἡμέρα καθίστατο μᾶλλον ἀδύνατος καὶ ἔσθνε μετὰ τάχους. Δὲν θὰ εἶσαι ἐντελῶς μόνη, ὅταν ἀποθάνω, ἔλεγεν εἰς τὴν Ἐστελλαν. Ἰδοὺ οἱ φίλοι μας ἤρχισαν νὰ

του ετέρου οργάνου. Ο οίνος εις μετρίαν δόσιν είνκι ωφέλιμος.

Εις τὸ γῆρας τὸ ψῆχος πρέπει ν' ἀποφεύγεται· ἔχει σπουδαίας συνεπειάς. Εἰς κριτὸν ψυχρὸν ἢ ὑγρὸν, οἱ γέροντες δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχονται. Νὰ ἐνδύωνται ὅσῳ τὸ δυνατόν μὲ μάλλινα ἐνδύματα, ἅτινα ἐν καιρῷ μὲν χειμῶνος, εἰνκι θερμὰ, δροσερὰ δὲ κατὰ τὸ θέρος. Φλανέλλα λεπτή κατὰ τὸ θέρος εἰνκι ὠφελιμωτάτη· διότι οἱ γέροντες παραπονοῦνται διὰ τὸ ψῆχος καὶ ἐν καιρῷ θερμότητος ἀκόμη.

Οἱ αἰσθητόμενοι ἀδυναμῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἐντέρων πρέπει νὰ φέρουν καὶ εἰς τὴν κοιλὴν φλανέλλαν, ὅπως διευκολύνεται ἡ λειτουργία τῶν ὀργάνων αὐτῆς.

Ἄς μὴ ἐκτιθέμεθα ἀποτόμως εἰς καιρὸν κακὸν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸν ἀέρα, διότι τὸ αἷμα ὠθεῖται ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα καὶ ἐπιφέρει ἀλλοίωσιν εἰς τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν ἀναπνοήν. Ἐπέρχεται συνεπῶς θάνατος διότι ὡς ἐκ τῆς συνωθήσεως ταύτης ἀπικτεῖται μεγάλη προσπάθεια τῆς καρδίας, ἥτις ἔχει ἐξασθενήσει καὶ δὲν ἀντέχει πλέον. Καὶ δὲν ἀποθνήσκει μὲν ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετὰ τινος ἡμέρας ἀναγκάζεται πνευμονία ὀφειλομένη εἰς τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν πνευμῶν. Ἐνίοτε δὲ καὶ μία καλὴ εἰδησις εἰς τὸν γέροντα προξενεῖ συγκίνησιν αἰφνιδίαν, καθ' ἣν τὸ αἷμα ἀνερχόμενον εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπιφέρει ἀποπληξίαν. Καὶ θλιβερὰ συγκίνησις δύναται τὰ αὐτὰ νὰ ἐπιφέρει, ἀπαίσιχα ἀποτελέσματα.

Μαρία Δομών (ιατρός).

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πικραμύδαλο. Μία ὀκτὸ ζάχαρη· 14 ἀμύδαλα· 7 πικρά· 7 γλυκά. Καθαρίζεται τὴν ζάχαρην καὶ τὴν στραγγίζετε τὴν δένετε, δοκιμάζοντες εἰς ἓνα πιατάκι μὲ νερό, ὅταν τὸ σιρόπι σχηματίζεται κόμβος τότε εἰναι καλή. Ὅταν κρυώσῃ τὴν δουλεύετε καὶ τότε ἔχετε τὰ ἀμύδαλα καθαρισμένα ἀσπρισμένα κοπανισμένα ψιλά, τὰ βάζετε εἰς ἓνα τουλπανάκι καὶ τὸ βρέχετε εἰς τὸ νερό, καὶ ἐνὸς ὧρου δουλεύετε τὴν ζάχαρην στίβετε μέσα τὸ τουλπανάκι μὲ τὰ ἀμύδαλα ἕως ὅτου ἐνοήσετε ὅτι ἀρκεῖ καὶ τὸ σερβίρετε.

ἐνοοῦν τὸ λάθος τῶν. Δὲν εἰναι ὅλοι κακοὶ ὡς οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σαιντοβέν, ἔχομεν τὸν κ. Benoist... δὲν εἴρομεν εἰς αὐτὸν ἀληθῆ φίλον;

ἔχομεν καὶ τὴν μητέρα του ὡς φίλην, εἶπεν ἡ Ἐστελλά διὰ νὰ εὐαριστήσῃ τὴν θεῖαν της...

Τὴν μητέρα του; ἔχει λοιπὸν μητέρα; ἂν ναι ἐνθυμοῦμαι μίαν λαμπρὰν γυναῖκα, ἥτις ἐπιμελεῖται τὰς ἀμπελούς της. Δὲν εἰναι ἐξ ἀριστοκρατικοῦ γένους ὁ Benoist οὗτος, ἀλλ' εἰναι καλῶς ἀναθεραμμένος. Ὁ Ραῦμόνδος τὸν ἐξετίμα πολύ πολύ... Ποῖον ἔχομεν ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον;

— Ἡ Ἐστελλά ἀπεκρίνετο εἰς ἄλλας τὰς ἐρωτήσεις τῆς θεῖας της ἀλλ' ὁ νοῦς της ἦτο ἀλαχού. Ὁ τρόπος δι' οὗ ὠμίλει ἡ γηραιὰ δέσποινα περὶ τοῦ Benoist ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν της ἀκουσῶς ἑαυτῆς. Μᾶλλον τοῦδε δὲν ἐβλεπεν ἐν αὐτῷ τὸν ἠθικὸν ἄνδρα, πρῶτον αὐστηρὸν κριτὴν αὐτῆς, σήμερον φίλον, καὶ πάντοτε φίλον τοῦ Ραῦμόνδου. Ἡ Ἐστελλά πινε δὲν εἶχεν ἀξιώσεις ἀριστοκρατικάς. Ἡ μήτηρ της, εὐγενὴς οὕτα, ἐνυμφεῦθη ἀπλοῦν ἀγρονόμον. Ὁ τρόπος λοιπὸν δι' οὗ ἡ κ. Μονκλὰρ ὑπεβίβουζε τὴν θέσιν τοῦ Benoist τῆ ἐφάνη τερατωδῶς ἀδίκος ἀλλ' ἡ καλὴ της καρδία καὶ ἡ φρόνησις τὴν ἔπεισαν δι' ἡ γηραιὰ θεῖα της δὲν εἶδεν οὐδεμίαν ὑστεροβουλίαν λέγουσα ταῦτα. Ἡοθάνθη ὅμως καθ' ἑαυτὴν ἄρατον ἐπιθυμίαν ν' ἀποζημιώσῃ τὸ ἄθῳον θῦμα, καὶ ἡ ἐκτίμησις ἦν ἔτρεφεν πρὸς τὸν νέον ἄνδρα ἠῶξῃσεν ἐν τούτου αἰφνιδίως.

Ἡ κ. Μονκλὰρ παρεκάλεσε τὸν Θεόδωρον νὰ τὰς ἐπισκέπτεται ἐνίοτε τὸ ἑσπέρα. Ἐπιφελήθεις τῆς προκλήσεως μετέβη παρ' αὐταῖ. Κυριακὴν τινὰ Ἄλλὰ μεταξὺ τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων εὐρέθη ὡς ξένος σχεδὸν καὶ τοσοῦτον ἐδουσθύμηνεν, ὥστε δὲν ἐπρόφει λέξιν. Ἡ Ἐστελλά ἤλθε πλησίον του καὶ τῷ ὠμίλει, πληρὴ ἐκείνος μόλις ἀπήντα. ὅπερ ἤρχισε νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Πιρτῆρει δι' τὸν ἐβλεπεν καὶ ἐρυθρότης ἐλάλυσε τὸ πρόσωπον του Μήπω. δι' ἀφροσύνης τινὸς ἐπρόδωκε τὸ μυστικόν, ὅπερ ἤθελε νὰ κρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του; Τὰ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα ἔκείνα πρόσωπα ἠνόησαν ἄρα ὅτι ἡγάπα ὡς πρελλὸς τὴν χήραν τοῦ Ραῦμόνδου δὲ Βωράνδ;

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι, αἱ καθυστεροῦνται μέχρι σήμερον, τὰς συνδρομάς των, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Οὕτω μᾶς ἀπαλλάττουσιν τῆς ἀνιαρᾶς φροντίδος νὰ γράφωμεν πρὸς αὐτὰς ἐπιστολάς, καὶ διὰ τῆς προθυμίας των μᾶς ἐνισχύουσιν εἰς τὸ ἔργον μας. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν πρὸς τὰς καὶ τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτάς μας.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

Δευτέρα 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλῖδα καὶ Βῶλον.

Τρίτη 7 π. μ. διὰ Κέα, Κύθον, Σύρον, Νάξον, Ἄμοργόν.

Τρίτη 8 π. μ. διὰ Κύθηρα, Γύθειον, Καλάμας, Κατακόλων, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

Τετάρτη 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Βῶλον, Σκιάθον, Σκοπελον.

Παρασκευή 8 π. μ. διὰ Σίφνον, Μήλον, Χανία, Ῥέθυμνον, Ἡράκλειον.

Παρασκευή 9 π. μ. διὰ Χίον, Σμύρνην.

Παρασκευή 12 μεσημέρ. (διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ) διὰ Κόρινθον, Λουτράκιον, Πάτρας, Μεσολόγγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξούς, Κέρκυραν, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Κόρινθον καὶ Κραβασαράν.

Παρασκευή 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλῖδα, Ὀρεοῦς καὶ Βῶλον.

Σάββατον 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Κύμην καὶ Σκύρον.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

Πέμπτη 8 μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

I. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐλεγκτὰ, τέχνη καὶ καλλιαισθησία εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμη εἰναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ σχεδὸν τὸν παρέλυσεν... ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεκαλύφθη καὶ προσαρισθεὶς ὑπόθεσιν ἐπέιγουσαν ἀπῆλθεν ἐνωρίτερον τῶν ἄλλων.

Εἰς ἕκαστον πάθος ὡς εἰς ἕκαστην τρικυμίαν, παρουσιάζονται περιστάσεις, αἵτινες φαίνονται ὅτι καταπραῦνουν αὐτὸ δὲν ἀνησυχεῖ τις δι' ἐκεῖνο ὅπερ τὸν κατεβίβρωσκε τὴν προτεραίαν. Αἱ δὲ ὑπεραι θλίψεις καὶ τύψεις τῆς συνειδήσεως κατευνάζονται σχεδόν. Οὕτως ἐξῆ πρό τινων μηνῶν ὁ Benoist. Τὸ περιεργὸν βλέμμα γηραιῶν τινων γυναικῶν τὸν ἔτριψεν αἰφνιδίως εἰς ὡκεανὸν πλήρη θλιβερῶν περιπλοκῶν. Πρῶτον ἔπρεπε πρὸ παντός νὰ κρύψῃ ἀπὸ ὄλων τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀνόητον αὐτὸν ἔρωτα...

Τυφλωθεῖσα ἐκ τῆς υἱικῆς της στοργῆς ἡ μήτηρ του τῷ ὠμίλησε περὶ γάμου. Τότε εὗρε τοῦτο πολὺ φυσικόν. Ἄλλ' ἐδῶ ἐν τῷ μεγάρῳ δὲ Βωράνδ ἡ Ἐστελλά παρίστατο εἰς αὐτὸν ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Εἶδος φόβου καὶ ἀνησυχίας τὴν ἀπεμάκρυνεν ἐνίοτε τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ ἔρωτος; ἡ χήρα τοῦ Ραῦμόνδου ἔπρεπε νὰ εἰναι ἱερὰ εἰς αὐτόν.

Δὲν ἦτο ἱεροσυλία νὰ ἀγαπήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του, εὐθὺς σχεδόν μετὰ τὸν θάνατόν του; Τὸ θὰ ἔγεν ἡ Ἐστελλά, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Benoist τὴν ἠγάπησεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας αἰ καὶ τὴν ἐθεώρει ἔνοχον;

Κατερχόμενος μέχρι τοῦ βήματος τῆς καρδίας προκαταλήψεις του δὲν ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ ἐκείνου συμβάντος, ἀλλ' ἀπὸ εἰδους ζηλοτυπίας, ἐμφύτου θυμοῦ, προερχομένου ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου ἔρωτος, δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ δημολογήσῃ πρὸς ἐκείνην, ἣν ὁ Ραῦμόνδος εἶχεν ἐλέξει διὰ σύζυγον τὴν ἡγίαν πάντοτε... διευνεῖτο ἐὰν ὁ Βωράνδ ἔζη θα τὴν ἐμίσηον μεθ' ὅσου ἔρωτος ἐκείνη θα τὸν ἠγάπα... Ἄλλα δὲν τὸν ἠγάπα δὲν τὸν ἠγάπα τοῦ τὸ εἶπεν, καὶ ἡ τύχη ἠθέλησε ὥστε νὰ καταστῇ χήρα, ἐνῶ ἦτο παρθένος, μετὰ τὴν ψυχρὴν ἀγῆν, ἀνεῖ ἀναμνήσεων, ἀθῶα καὶ συκοφαντηθεῖσα, ἐλευθερὰ νὰ ἐλέξῃ ἐκείνον, ὃν θὰ ἠγάπα.

(ἀκολουθεῖ)